

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 9Csp/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223209429
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2024:8223209429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu A. A., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/X, XXX XX C. právne zastúpeného Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803 zastúpenému Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739 o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške X.XXX,-XXX s príslušenstvom takto

rozhodol:

- Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu z a m i e t a.
- Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 20.07.2023 domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadosťučinenia zaplatiť mu sumu X.XXX,-XXX a nahradiť mu trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňoval tým, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.SK-2Csp/92/2020 o zaplatenie X.XXX,-XXX bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa, pričom aktívnou obranou svojich spotrebiteľských práv dosiahol v konaní úspech, keď rozsudkom zo dňa 06.03.2023, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 17.06.2023 bola žaloba žalobcu (tu žalovaného) proti nemu zamietnutá. V žalobe citoval časti rozhodnutia zo základného konania a poukazujúc na § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 4 ods.2 písm. b/ zák. č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tvrdil, že ako spotrebiteľ uplatňuje si satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré musel brániť v základnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň aj funkciu relutárnu predstavujúcu obohatenie spotrebiteľa proti dodávateľovi za to, že musel podstúpiť súdne konanie uviedol, že hypotéza právnej normy je splnená, lebo je spotrebiteľom, ktorý úspešne ubránil svoje spotrebiteľské právo na súde, preto požaduje primerané finančné zadosťučinenie vo výške X.XXX,-XXX, ktorú odôvodnil tým, že ide o sumu primeranú vzhľadom na okolnosti prípadu. Táto suma je podľa žalobcu primeraná na to, aby boli dosiahnuté všetky ciele primeraného finančného zadosťučinenia, keď rozsah porušenia spotrebiteľského práva je definovaný rozsudkom v základnej veci sp.zn.SK-2Csp/92/2020 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku, z tejto je potrebné vychádzať ako zo záväznej a tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné

ani rozširovať, ani zužovať. Poukázal na to, že ak má byť finančné zadostučinenie primerané, teda spravodlivé, jeho výška nemôže byť len symbolická, lebo taká výška nebola by ani spravodlivá, ani odradzujúca pre dodávateľa, pričom na rozdiel od iných inštitútov v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), kde sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, to pri inštitúte PFZ nie je možné, keď toto je možné len v peňažnej forme a má byť zároveň odmenou spotrebiteľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je podľa žalobcu jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúce pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo chcel obohatiť.

3. Ako dôkaz na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 06.03.2023 sp.zn.2Csp/92/2020 s doložkou právoplatnosti.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný tvrdil, že nie je v konaní vecne pasívne legitimovaný, lebo nedopustil sa porušenia spotrebiteľských práv žalobcu, preto nemožno ho považovať za osobu, ktorá by zodpovedala za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, keď aj § 3 ods.5 Zákona o ochrane spotrebiteľa jasne stanovuje, že spotrebiteľ sa zadostučinenia domáhať môže len od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Poukázal na to, že súd v základnom konaní za dôvod pre zamietnutie žaloby označil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie s poukazom na neplatné vyhlásenie predčasnej splatnosti a nedostatočné skúmanie bonity ktorého sa v predzmluvnom vzťahu mohol dopustiť výlučne postupca. Z rozsudku podľa neho vôbec nie je zjavné, akého konkrétneho porušenia spotrebiteľských práv sa mal konkrétne dopustiť žalovaný ako postupník a neuvádza to ani žalobca, ktorého žaloba spočíva len v citácii rozsudku s uvedením vlastného posúdenia, prečo žaluje finančné zadostučinenia a to v zásadne neprimeranej výške. Doplnil, že súd v základnom konaní právne uzavrel, že veriteľ – banka nepostupoval podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, že nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/107/2021 podľa neho potvrdzujúce jeho názor. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.7Cdo/80/2020 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č.R 47/2022, kde si spotrebiteľia uplatnili nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia priamo od banky napriek postúpeniu pohľadávky. Tvrdil, že on nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril zmluvu č.XXXXXXXXXX z XX.XX.XXXX na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý spotrebiteľský úver, nebol nikdy so žalobcom v zmluvnom vzťahu ani voči nemu nevlastnil pohľadávku, nakoľko predmetom postúpenia bola pohľadávka, ktorá nemohla byť postúpená. Zákonodarca ustanovením § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa podľa žalovaného nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadostučinenie, čo by bolo v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Je podľa žalovaného absurdné, aby bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadostučinením pre protistranu, lebo pri strate sporu neúspešná strana už znáša náhradu trov konania protistrany. Tým zákonodarca zabraňuje tomu, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Opačný výklad by podľa názoru žalovaného upieral veriteľom (hoci aj domnelým) ich právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia hoci aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore bude okrem náhrady trov konania znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadostučinenie za situácie, kedy ich konaním nevznikla protistrane žiadna ujma a ani nedošlo k porušeniu žiadnych spotrebiteľských práv, len k realizácii ústavného práva na súdnu ochranu. Žalovaný poukázal na to, že opačný výklad by okrem iného kolidoval so závermi Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 796/2016-65. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.25Co/12/2018, ktorý v obdobnej veci konštatoval, že zákon pri postupovaní pohľadávky na žalovaného porušil postupca, Slovenská sporiteľňa, a.s., preto žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, čo porušil iný subjekt. Tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.1Co/62/2019, ktoré vyčítalo prvoinštančnému súdu, že z jeho rozhodnutia nemožno zistiť, akého porušenia spotrebiteľského práva sa mal žalovaný dopustiť, keď nemôže ním byť len okolnosť, že bol v základnom konaní neúspešný. Žalovaný namietol tiež celkom zjavnú neprimeranosť uplatneného nároku poukazujúc aj na to, že v základnom konaní si síce voči žalobcovi uplatnil pohľadávku vo výške X.XXX,-XXX, ale pohľadávka veriteľa- žalovaného ku dňu postúpenia predstavovala sumu XX.XXX,XX eur pozostávajúcu z istiny XX.XXX,XX eur, riadneho úroku vo výške X.XXX,XX eur, úroku z omeškania vo výške X.XXX,XX eur a teda uplatnil si len časť pohľadávky. Poukázal na to, že žalobca počas trvania zmluvného vzťahu s postupcom uhradil z poskytnutého úveru XX.XXX,-XXX na istine celkovo len sumu

X.XXX,XX eur, postupníkovi nehradil nič, a je preto rozporné s dobrými mravmi, aby ako úverový neplatič na porušovaní svojich zmluvných povinností v podstate zarobil. Je podľa žalovaného neprípustné, aby si dlžník nesplnil svoje zmluvné povinnosti ani čo do istiny a následne ešte požadoval obohatenie na úkor dodávateľa. Uplatnená, bližšie nezdôvodnená výška finančného zadosťučinenia je tu podľa žalovaného šikanózna, rozporná s dobrými mravmi a ide tu o učebnicový príklad zneužitia práva.

5. Žalobca písomnú repliku v lehote určenej mu na vyjadrenie nepodal. Až pred pojednávaním, písomným podaním zo dňa 19.02.2024 k vyjadreniu žalovaného uviedol, že s námietkami žalovaného nesúhlasí, s týmito sa rozhodovacia prax súdov dávno vyporiadala tak, že dospela k záveru o ich nedôvodnosti. K námietke žalovaného o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie uviedol, že ten je vecne pasívne legitímovaný, lebo práve voči nemu na súde v základnom konaní úspešne ubránil svoje práva, pričom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn.7Cdo/80/2020 a 7Cdo/237/2021 z ktorých podľa neho vyplýva, že je na voľbe spotrebiteľa, ktorý úspešne na súde uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv alebo povinností, či bude požadovať primerané finančné zadosťučinenie od inkasnej spoločnosti alebo od pôvodného veriteľa (banky). Zákon o ochrane spotrebiteľa podľa neho nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia, pretože samotné právne závery, ktoré sú postačujúce pre kvalifikovanie porušenia spotrebiteľského práva vyplývajú z odôvodnenia rozhodnutia a práve výsledok základného konania je potrebné považovať za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti v súdnom konaní. Sumu požadovaného zadosťučinenia nepovažuje za neprimeranú, ide o sumu vychádzajúcu z predmetu pôvodného konania v ktorom sa žalovaný domáhal zaplata sumy práve X.XXX,-XXX a to, vzhľadom na výsledok daného konania v rozpore so zákonom. Prípadné zadosťučinenie v nižšom rozsahu by podľa neho žalovaného neodradilo od obdobného konania v budúcnosti či už voči nemu alebo iným spotrebiteľom. Poukázal na viaceré súdne rozhodnutia.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktorom žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na žalobe v celom rozsahu trval. Zotrval na svojom poslednom písomnom vyjadrení a tvrdil, že tam v argumentácii uvádza viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu SR a má za to, že súdna prax sa už opakovanne zaoberala a vysporiadala s argumentáciou žalovaného. Kvôli tomu robil to vyjadrenie písomne, lebo predpokladal, že sa zúčastní právny zástupca žalovaného osobne pojednávania, tak aby mohol osobne reagovať a aby vyjadrenie poznal. Považuje žalobu v celom rozsahu za dôvodnú. Má za to, že sú splnené všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a že z hľadiska jednotlivých zákonných kritérií a funkcií ktoré ma plniť je toto v požadovanej výške primerané. Žiadal vyhovieť žalobe a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil, neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal, preto v súlade s ust. § 180 CSP súd pojednávanie vykonal v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomného vyjadrenia žalovaného, tiež s obsahom písomného vyjadrenia žalobcu zo dňa 19.02.2024, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, keďže vykonanie žiadneho z týchto dôkazov nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhoval, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Svidník zo základného konania sp.zn.2Csp/92/2020 (§ 295 CSP), pričom zistil tento skutkový stav:

9. Zo spisu Okresného súdu Svidník sp.zn.2Csp/92/2020 súd zistil, že žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica ako upomínacom súde dňa 14.02.2020 sa tu žalovaný (tam v pozícii žalobcu) domáhal, aby súd uložil tu žalobcovi (tam žalovaný) povinnosť zaplatiť mu sumu X.XXX,-XXX a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy X.XXX,-XXX od 18.12.2018 do zaplata a nahradí mu trovy konania. Žalobou uplatnené nároky odôvodnil tým, že jedná sa o nároky majúce základ v zmluve číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.04.2015 uzavretej medzi žalovaným a Slovenskou sporiteľňou, a.s., ktoré boli na neho postúpené na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018. O žalobe navrhol rozhodnúť platobným rozkazom, ktorý súdom dňa 04.03.2020 aj bol vydaný, pričom nepodarilo sa ho žalovanému doručiť a vec bola na základe žiadosti žalobcu, aby sa pokračovalo v konaní na súde príslušnom podľa CSP postúpená Okresnému súdu Svidník. Žalovaný (tu žalobca) sa k žalobe v danom konaní vyjadril tak, že túto žiadal v celom rozsahu zamietnuť. Namietal, že žalobca nepreukázal zákonné

podmienky pre platné postúpenie pohľadávky, preto nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou v spore, lebo zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, pričom poukázal na viaceré súdne rozhodnutia. Tvrdil tiež bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru pre absenciu obligatórnych náležitostí v zmluve, z čoho podľa neho vyplýva, že aj keby žalobca bol aktívne vecne legitimovaný, mal by nárok len na vrátenie istiny poskytnutého úveru. Vzniesol aj námietku premlčania uplatneného nároku.

10. O žalobe bolo rozhodnuté prvýkrát rozsudkom zo dňa 04.10.2021 tak, že táto bola v celom rozsahu zamietnutá z dôvodu názoru súdu o jej podaní po uplynutí premlčacej doby. Na základe odvolania spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. bol uznesením Krajského súdu v Prešove č.k.17CoCsp/13/2022-143 rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, hlavne čo sa týka počiatku premlčacej doby. Odvolací súd zároveň uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa prioritne otázkou aktívnej vecnej legitímácie s ohľadom na splnenie podmienok vyplývajúcich z § 92 ods.8 zákona o bankách s preukázaním doručenia všetkých listín do dispozičnej sféry žalovaného. Žalobca aj v ďalšom konaní trval na žalobe a tvrdil splnenie všetkých podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Žalovaný trval na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na neplatné predčasné zosplatnenie úveru jednak pre neurčitost' daného právneho úkonu, nepreukázanie doručenia jednotlivých výziev a tiež preto, že z dôvodu neskúmania bonity žalovaného s odbornou starostlivosťou k nemu ani nemohlo platne dôjsť. Rozsudkom zo dňa 06.03.2023 bola žaloba zamietnutá a žalobcovi uložená povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. Dôvodom zamietnutia žaloby podľa odôvodnenia rozsudku bolo, že žalobca po nespnení zákonných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky nemá v tejto veci aktívnu vecnú legitímáciu. Tento záver súd založil na hneď viacerých dôvodoch a to jednak na nedostatočnom skúmaní bonity žalovaného pred poskytnutím úveru, keď neboli s odbornou starostlivosťou skúmané jeho výdavky. Žalobca taktiež podľa názoru súdu nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a predošlého upozornenia na využitie tohto práva. Súd zároveň samotný právny úkon- oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti považoval za neurčitý a preto podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka za neplatný, čo malo za následok že pohľadávka nemohla byť platne postúpená na žalobcu (§ 92 ods.8 zákona o bankách). Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.06.2023.

11. Žalobca tu v spore, poukazujúc na vyššie uvedené súdne konanie a rozhodnutia a tvrdiac, že v predmetnom konaní úspešne na súde ubránil svoje spotrebiteľské právo má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie mu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Výšku požadovaného zadosťučinenia vyvodzoval z výšky sumy, o ktorú bol v základnom konaní žalovaný.

12. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu čo do základu je plne dôvodná a čo do výšky je dôvodná v časti. Žalobcovi podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré v okolnostiach tu súdnej veci bolo dôvodné priznať mu vo výške 200,-eur, a to z nasledujúcich dôvodov.

13. Nosnou námietkou žalovaného bola námietka o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie, ku ktorej súd uvádza nasledovné. Niet pochyb, a nebolo to medzi stranami ani sporné, že zmluva uzavretá medzi žalobcom a Slovenskou sporiteľňou, a.s. zo dňa 21.04.2015 je spotrebiteľskou zmluvou, čo už bolo právoplatne ustálené aj v základnom konaní, pričom prípadná zmena veriteľa na tom nič nemení, nič nemení na podstate a charaktere spotrebiteľského vzťahu. Subjekt, ktorý má záujem stať sa postupníkom pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy činí tak dobrovoľne, na základe vlastného rozhodnutia a musí si byť vedomý, vzhľadom na hmotnoprávnu úpravu a ustanovenia verejnoprávneho predpisu obsahujúceho kogentné ustanovenia (zákon č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), že jeho konanie a kroky budú hodnotené aj z tohto pohľadu. Žalovaný pri nadobúdaní pohľadávky voči spotrebiteľovi a pri jej následnom vymáhaní bol povinný dodržať povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Je celý rad ustanovení, ktoré potvrdzujú tento záver a ktoré by úplne stratili zmysel, ak by platil výklad žalovaného ponúknutý ním v tu súdnej veci (vid' napr. § 7 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie alebo § 53a Občianskeho zákonníka podľa ktorého povinnosť zdržať sa používania judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienky má aj právny nástupca dodávateľa.) Aj z § 529 ods.1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že námietky proti pohľadávke, ktoré mohol dlžník uplatniť v čase postúpenia, mu zostávajú zachované i po postúpení pohľadávky. Súd v súvislosti so svojim záverom, že

je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného v danom prípade (napriek jeho námietkam, že tomu tak v dôsledku záveru súdu v základnej veci o neplatnosti postúpenia pohľadávky nemôže byť) podporne a analogicky poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.2Cdo/125/2018 zo dňa 27.06.2019 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 72/2019 podľa ktorého právo spotrebiteľa domáhať sa na súde určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zostáva zachované aj voči tomu, na koho dodávateľ postúpil svoju pohľadávku z úveru.

14. Ak zostáva zachované právo spotrebiteľa domáhať sa na súde voči tomu, na koho dodávateľ postúpil svoju pohľadávku z úveru a kto ju voči spotrebiteľovi uplatňuje a vymáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, čo následne môže viesť k žalobe spotrebiteľa proti postupníkovi podľa § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa, niet dôvod pre záver, že by žalovaný, keďže to bol práve on, kto podal žalobu voči žalobcovi na súde, ktorej sa ubránil nemal byť pasívne vecne legitímovaný. Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky konštatovaná v základnom konaní nič nemení na tom, že žalovaný je tu pasívne vecne legitímovaný.

15. Pokiaľ ide o otázku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného a odôvodnenia, prečo za daných okolností možno ho považovať za porušiteľa práv žalobcu, tak súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.7Cdo/237/2021 a podporne aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.7Cdo/80/2020 publikovaný pod č. R 47/2022 podľa ktorého (viď bod 17 odôvodnenia) „zo zákonnej dikcie označenia zodpovedného subjektu, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie („od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“) de lege lata nevyplýva, že to nevyhnutne musí byť iba jedna zo sporových strán v konaní na súde, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný, hoci ním spravidla bude práve tento procesný subjekt“. V uvedenom rozhodnutí Najvyšší súd SR zároveň odobril záver odvolacieho súdu použiteľný vzhľadom na námietky žalovaného aj v tu súdnej veci, a síce že „Úspešné uplatnenie na súde zo strany spotrebiteľa, ktoré je predpokladom priznania finančného zadosťučinenia podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vykladať reštriktívne len na spory, kedy spotrebiteľ je v pozícii žalobcu, resp. v rámci konania ako žalovaný podá protižalobu. Naopak v tomto prípade je nutné vychádzať z teleologického výkladu právnej normy, a to s poukazom na cieľ, ktorý chcel zákonodarca dosiahnuť, ktorým nepochybne bola širšia ochrana spotrebiteľa, ktorý má pozíciu slabšej strany. Z tohto dôvodu je nutné predmetné ustanovenie vykladať tak, že aj v prípade úspešnej obrany svojich práv, ktoré je výsledkom obrany žalovaného v konaní, v ktorom bol v pozícii žalovaného možno subsumovať pod pojem úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Z tohto dôvodu ani táto odvolacia námietka nebola odvolacím súdom posúdená ako dôvodná ... Rovnako je bezpredmetná odvolacia námietka spočívajúca v tom, že v predchádzajúcom konaní vo výrokovej časti nebolo konštatované porušenie povinnosti žalovaného, nakoľko v danom konaní konajúci súdu zamietol žalobu postupníka.“

16. Súd v súvislosti s nedôvodnosťou tvrdení žalovaného o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie dáva mu do pozornosti aj jeho samého sa týkajúci, aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.01.2024 sp.zn.7CoCsp/17/2023 kde ten rovnakú obranu žalovaného spočívajúcu v tvrdení, že povinnosť skúmať bonitu zaťažovala postupcu a že on nemohol ovplyvniť obsah zmluvy, lebo nebol jej zmluvnou stranou odmietol, lebo podľa krajského súdu (viď bod 31 odôvodnenia) „Aj keď je nepochybné, že žalovaný ako právny nástupca pôvodného veriteľa úverovú zmluvu so žalobkyňou neuzatváral, v dôsledku postúpenia pohľadávky vstúpil do postavenia veriteľa spolu so všetkými právami a povinnosťami vyplývajúcimi z ust. §524 a nasl. upravujúcich postúpenie pohľadávky. Žalobkyňa postúpením pohľadávky nebola vo svojom právnom postavení dotknutá a námietky, ktoré mala v čase postúpenia pohľadávky sa zachovali aj po postúpení....Bol to žalovaný, ktorý po postúpení pohľadávky začal konanie vo veci 15Csp 71/2020 Okresného súdu Prešov, v ktorom žalobkyňa hrozila ujma v podobe zaplata sumy 388,30 eur s prísl., pričom v dôsledku obrany žalobkyne došlo po čiastočnom späťvzati žaloby a zastavení konania v rozsahu istiny 10 eur k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu. Bez dôvodné uplatňovanie peňažného nároku nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.“

17. Ak žalovaný na podporu svojich tvrdení o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie označil za relevantné uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/107/2021 tak k tomu súd uvádza, že toto

rozhodnutie je tu nepoužiteľné, nakoľko vychádzalo z iných skutkových okolností, kde záver Najvyššieho súdu založený bol na tom, že predmetná pohľadávka nebola v zozname postupovaných pohľadávok. Súd v súvislosti so svojim záverom o nepoužiteľnosti rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/107/2021 pre rozdielnosť skutkového stavu, keďže v uvedenej veci nebol problém v neplatnosti postupnej zmluvy ale v tom, že tvrdená pohľadávka ňou postúpená nebola dáva do pozornosti žalovaného aj jeho samého týkajúci sa rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.9Csp/87/2023 zo dňa 16.10.2023 kde rovnako táto obrana žalovaného bola právoplatne odmietnutá.

18. Čo sa týka samotného nároku, podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. Podľa názoru súdu žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo. Predloženým rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 06.03.2023, č.k.2Csp/92/2020-167 žalobca preukázal, že v pôvodnom konaní uplatňoval si žalovaný voči nemu sumu 3.000,-eur s príslušenstvom, pričom podľa právoplatne ustáleného záveru súdu žalovaný nebol aktívne vecne legitimovaný na súdne uplatnenie daného nároku z dôvodu nepreukázania zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky a teda jej neplatného postúpenia.

20. Ak žalovaný tvrdil, že podaním žaloby len realizoval ústavou zaručené právo, tak súd mu pripomína, za akých konkrétnych okolností a akým spôsobom k tomu došlo. Toto tvrdenie ho nijako nezbavuje zodpovednosti za stav, ktorý v dôsledku toho nastal. Bol to práve žalovaný, kto uzavrel s pôvodným veriteľom s právom nesúladnú zmluvu o postúpení pohľadávok a na základe nej si uplatnil voči žalobcovi nárok, teda niet pochyb, že zodpovednosť za výsledok sporu a stav, ktorý nastal nesie práve žalovaný. K tvrdeniu žalovaného, že on nič neporušil súd uvádza, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Vo veci sp. zn. 2Csp/92/2020 Okresného súdu Svidník bola v dôsledku procesnej obrany žalobcu zamietnutá žaloba žalovaného. V tomto konaní sa posudzovala platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným. Tento právny úkon sa považoval za absolútne neplatný z dôvodu, že neboli splnené všetky podmienky vyžadované pre postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky. Zmluva o postúpení pohľadávok tak bola posúdená ako neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Napriek neplatnej zmluve o postúpení pohľadávok sa žalovaný vo veci 2Csp/92/2020 Okresného súdu Svidník domáhal zaplatenia nie malej finančnej čiastky z neplatného právneho úkonu, teda na úkor žalobcu sa snažil bezdôvodne obohatiť, čo nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1CoCsp/22/2020, kde išlo o obdobnú vec, kde nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnený bol z dôvodu úspešného ubránenia práva spotrebiteľa v základnom konaní tak ako tu práve z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu pre rozpor postúpenia pohľadávky so zákonom o bankách).

21. Ak žalovaný opakovane tvrdil, že z jeho strany k porušeniu žiadneho práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa či osobitnými predpismi nedošlo, tak tu súd poukazuje na to, že žalovaným porušenými zákonnými ustanoveniami sú napr. § 2 písm. u/ zákona o ochrane spotrebiteľa (platné tak v čase podania žaloby v základnej veci ako aj v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky) podľa ktorého odbornou starostlivosťou na účel daného zákona sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri

konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, a tiež § 8 zákona o ochrane spotrebiteľa upravujúci klamlivé konanie a nekalé praktiky. Súd podporne poukazuje napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.09.2022 sp.zn.20CoCsp/33/2022, z ktorého cit „Žalovaný požadoval od žalobcu plnenie, na ktoré zjavne nárok nemal. Takéto konanie žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu, nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (bod 12 odôvodnenia). Podľa názoru odvolacieho súd na úspešné uplatnenie práva postačuje jednak aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou, avšak navyše v prejednávanej príhode žalovaný zlyhal pokiaľ postupoval zjavne v rozpore s odbornou starostlivosťou. Je nepochybné, že neopodstatnené uplatňovanie súm („len tak skúsime“) bez akéhokoľvek podkladu voči spotrebiteľom je nutné zahrnúť do kategórie rozporu s odbornou starostlivosťou, ale aj rozporu s dobrými mravmi § 3 ods. 1 OZ“ (bod 14 odôvodnenia).

22. K námietke žalovaného, že nie je porušením spotrebiteľských práv žalobcu súd ďalej poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 8Co/136/2017-66 zo dňa 26.06.2018, ktorý v obdobnej veci dospel k záveru, že cit.: „Vo vzťahu k námietke nedostatku pasívnej legitímácie treba uviesť, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C/272/2013 si žalobca (v tomto konaní žalovaný) uplatnil proti žalovaným (v tomto konaní žalobcom) zaplatenie sumy 1.508,48 eur s prísl. Bez akýchkoľvek pochybností v tomto pôvodnom konaní vystupovali terajší žalobcovia ako spotrebiteľia. V pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) si uplatňoval práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľov v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalú obchodnú praktiku (§ 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z.). Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, podľa ktorej, keďže nikdy nebol vlastníkom pohľadávky voči žalobcom, nemožno ho v žiadnom prípade považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva žalobcov zodpovedala. Možno uzavrieť, že žalovaný je v tomto konaní pasívne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcom v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností (vyššie citovaných) ustanovených v zákone č. 250/2007 Z.z.). Žalovaný vyvolaním súdneho konania nie nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobcov, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky (§ 92 ods. 8 ZOB).“

23. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľa v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalú obchodnú praktiku (§ 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z.). Uvedené porušenie práva a povinností žalovanému vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa súd s poukazom na § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi, ktorý úspešnou obranou voči takýmto nedôvodným nárokom v pôvodnom konaní na súde úspešne uplatnil svoje práva. Preto aktuálna snaha žalovaného v konaní o primerané finančné zadosťučinenie relativizovať, či zľahčovať svoje pochybenia konštatované v základnom konaní, ktorého výsledkom je súd viazaný neobstojí.

24. Povinnosťou žalovaného vzhľadom na predmet jeho činnosti bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na postupovanie pohľadávok. Ak žalovaný poukazoval na to, že zákonné povinnosti pri postúpení pohľadávky neporušil on, ale postupca, potom žalovaný nemal podávať žalobu voči žalobcovi, ale mal vec riešiť s postupcom. K opakovanému tvrdeniu žalovaného, že uplatnením domnejšej pohľadávky len realizoval svoje Ústavou zaručené právo žiada sa ešte uviesť, že v okolnostiach veci toto tvrdenie absolútne nemôže obstáť, lebo k postúpeniu pohľadávky a uplatneniu nároku voči žalobcovi došlo v čase, kedy už existovali desiatky právoplatných súdnych rozhodnutí súdov naprieč republikou, ktoré konštatovali neplatnosť takého postúpenia pohľadávky a obdobné žaloby žalovaného zamietli z rovnakých dôvodov neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, preto o nepoctivosti postupu žalovaného, ktorý napriek tomu „skúšal“ ďalšie takéto postúpenie a súdne uplatnenie nemožno pochybovať. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalovaného napr.

rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.4Co/145/2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.6Co/46/2016 (týka sa žalovaného), rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn.9Co/254/2016 (týka sa žalovaného), rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.17Co/899/2015 a 13Co/204/2016 (týkajú sa žalovaného), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.2Co/493/2015 (týka sa žalovaného) či Krajského súdu v Bratislave sp.zn.10Co/406/2015 (týka sa žalovaného). Ďalej súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn.16C/149/2014, či Okresného súdu Prešov sp.zn.9C/226/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.12Co/240/2015. Súd ďalej podporne poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 ešte zo dňa 18.1.2017, teda z času dávno pred postúpením pohľadávky dňa 17.12.2018, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

25. Súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na to, že žalobca (tam ešte ako žalovaný) už vo vyjadrení k žalobe v základnej veci poukázal na množstvo takýchto súdnych rozhodnutí, no žalovaný napriek tomu trval na žalobe, a to aj potom, čo aj odvolací súd upriamil pozornosť na otázku jeho aktívnej vecnej legitímácie, pričom dialo sa tak v čase (ešte aj na pojednávaní dňa 06.03.2023) kedy už dávno existovali dokonca rozhodnutia Najvyššieho súdu SR k danej otázke, o ktorých žalovaný musel mať vedomosť, keďže sa týkali práve jeho (viď rozsudok 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 alebo rozsudok 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018).

26. Ak žalovaný bránil sa tu žalobcom uplatnenému nároku na primerané finančné zadostučinenie tým, že už samotný právoplatný rozsudok vo veci 2Csp/92/2020 má dostatočný sankčný a odradzujúci charakter, tak s tým sa súd nestotožňuje. Samotné zamietnutie žaloby proti žalobcovi v pôvodnom konaní v danom prípade a okolnostiach z hľadiska účelu, podstaty a významu právnej úpravy v zákone o ochrane spotrebiteľa a v jeho § 3 ods.5 nemôže byť postačujúce a je plne namieste priznať žalobcovi proti žalovanému primerané finančné zadostučinenie, aj keď nie v ním požadovanej výške. Ak žalovaný poukazoval na žalobcovi prisúdenú náhradu trov konania, tak táto obrana je vo vzťahu k základu nároku irelevantná, relevantná mohla byť nanajvyš pokiaľ ide o výšku zadostučinenia. Trovy konania mu vznikli, lebo sa musel brániť nedôvodnému nároku, nie je to jeho príjem, či zisk, ale len kompenzácia zmenšenia majetku vynaloženého na obranu v súdnom spore. Náhradou trov konania sa žalobcovi ako spotrebiteľovi vrátilo len to, o čo prísť nikdy nemal. Nie je to teda žiadne zadostučinenie. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadostučinenia, ustanovenie § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci (súčasne preventívny) účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadostučinenia len tým, že sa svojich nedôvodných nárokov nedomôžu a že len budú musieť kompenzovať spotrebiteľovi vynaložené trovy konania.

27. K výške požadovaného primeraného finančného zadostučinenia, ktorú žalobca odvíjal od sumy, o ktorú sa žalovaný na jeho úkor chcel v pôvodnom konaní obohatiť súd uvádza, že výška primeraného finančného zadostučinenia sa vôbec nemusí (i keď môže) odvíjať od výšky potenciálneho bezdôvodného obohatenia. Pre priznanie práva na zadostučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadostučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 7 Cdo 92/2021 publikované pod č. R 48/2022).

28. Primerané finančné zadostučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení výšky požadovaného zadostučinenia žalobcom. Žalobca v žalobe logicky a dostatočne odôvodnil výšku požadovaného

zadosťučinenia keď uviedol, že odvodzuje ju od sumy, o ktorú sa na jeho úkor žalovaný chcel bezdôvodne obohatiť v základnom konaní (o ktorú ho žaloval). Úvaha zvolená žalobcom pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho od sumy ktorú od neho žalovaný nedôvodne žiadal síce má určitú logiku vo vzťahu k preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko odradiť dodávateľa od recidívy môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať, tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť, preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške môže byť práve v takom prípade naplnený. To ale neznamená, že výška zadosťučinenia musí byť nevyhnutne matematicky zhodná so sumou, alebo s nejakou časťou sumy o ktorú sa veriteľ chcel obohatiť. Súd v okolnostiach veci za primeranú sumu zadosťučinenia považoval sumu 200,-eur.

29. K nedôvodnosti obrany žalovaného ohľadom ním tvrdenej absencie ujmy na strane žalobcu súd poukazuje tiež na závery súdnej praxe, cit. „Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.3CoCsp/25/2021, ďalej k tomu pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp.zn.20CoCsp/31/2021, 10CoCsp/23/2020, 20CoCsp/39/2021, 20CoCsp/43/2020, 3CoCsp/2/2021).

30. Preto aj obrana žalovaného, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma je nedôvodná. V tejto súvislosti je najmä potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená ujma nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. konštatoval, že „zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

31. Nedôvodná bola obrana žalovaného, že chýba základ nároku. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie (§ 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V tejto súvislosti súd poukazuje na rovnaký právny názor vyslovený napr. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/23/2017 zo dňa 24.8.2017.

32. Pri posúdení dôvodnosti výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. Možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochýb o tom, že požadovanie nedôvodných nárokov zo strany žalovaného od spotrebiteľa logicky znamená obmedzenie komfortu spotrebiteľa, berie mu čas a kľud. Žalobca sa tu musel aktívne brániť nedôvodným nárokom, musel vyhľadať advokáta, ktorý ho v konaní zastupoval.

33. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 200,-eur. Zohľadnil primerane aj rozhodovaciu prax súdov majúc na pamäti zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodovania, samozrejme, pri zohľadnení faktu, že každá vec vo svojich konkrétnych skutkových okolnostiach môže byť odlišná a že paušalizovanie toho, čo je v konkrétnom prípade „primerané“ nie je možné. Ak žalobca poukazoval na súdne rozhodnutia, kde boli priznané sumy zadosťučinenia zhodné s vysokou sumou žalovanou v základnom konaní, tak ani tie už len vzhľadom na povahu nároku, ktorý je veľmi výrazne závislý od konkrétnych okolností každej jednej konkrétnej veci nemožno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ (čl.2 ods.2 CSP) keď navyše súdu z jeho činnosti sú známe aj rozhodnutia, kde prisúdená bola omnoho nižšia suma finančného zadosťučinenia. Viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19CoCsp/10/2020, kde bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie ktorý z požadovanej sumy X.XXX,XX eur priznal spotrebiteľovi finančné zadosťučinenie vo výške 100,-eur. Aj uvedené rozhodnutie pritom podporuje záver tunajšieho súdu o nedôvodnosti obrany žalovaného, nakoľko rovnakú obranu za obdobných skutkových okolností (tiež sa jednalo o zamietnutie žaloby v základnej veci „len“ pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalovaného) označil odvolací súd za nedôvodnú a odmietol ju. Rovnako súd poukazuje na ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove o priznaní zadosťučinenia takisto v prípadoch, kedy v základnom konaní žaloba proti spotrebiteľovi zamietnutá bola „len“ z dôvodu nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie, viď napr. rozsudok 1CoCsp/22/2020, 22CoCsp/14/2020 alebo 8Co/136/2017.

34. Pokiaľ ide o nepriznanie nároku v celej požadovanej výške, súd zohľadnil zdôvodnenie nároku žalobcom, kde tento netvrdil žiadne mimoriadne, výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške až X.XXX eur. Ak z iných obdobných sporov o primerané finančné zadosťučinenie sú súdu známe prípady, kde boli spotrebiteľom priznané nižšie sumy ako tu žalobca žiadal, a to aj v situácii keď napr. reálne došlo k ujme na majetku spotrebiteľa a k bezdôvodnému obohateniu sa dodávateľa (čo nie je tento prípad) alebo kde dodávateľ pri vymáhaní predmetnej sumy postupoval voči spotrebiteľovi mimoriadne agresívne, telefonicky obťažoval príbuzných spotrebiteľa so žiadosťami o plnenie, osobne navštevoval pri vymáhaní nedôvodného plnenia domácnosť spotrebiteľa, podával trestné oznámenia a podobne, tak súd v rámci proporcionality a primeranosti musel zohľadniť, že tu o žiadny taký prípad nešlo, aspoň nič také žalobca netvrdil, nežiadal byť v spore ani osobne vypočutý. Sám netvrdil a nepreukázal, žeby jeho osobná, rodinná či sociálna sféra trpela kvôli konaniu žalovaného absolútne mimoriadnym spôsobom (vzhľadom na žiadanú výšku zadosťučinenia), teda nad rozsah, ktorý je logicky zrejmý už z toho, že sa od neho súdne vymáhala vysoká suma. V porovnaní s inými prípadmi u žalobcu nedošlo k zmenšeniu majetku, napríklad preplatením úveru v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Na druhej strane, ani symbolické finančné zadosťučinenie nebolo by tu na mieste, nakoľko z hľadiska zákonom predpokladaného účelu by sa také zjavne minulo účinkom a účelu zákona. Preto súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 200,-eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

35. Pokiaľ ide o poukaz žalobcu na súdne rozhodnutie Krajského súdu v Prešove k výške nároku (7Co/23/2017), tak žalobca logicky volil len také súdne rozhodnutia, ktoré priznali vyššie sumy, avšak nemožno opomenúť množstvo súdnych rozhodnutí ktoré priznali sumy nižšie, viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.17CoCsp/7/2022 týkajúci sa takisto žalovaného, v ktorom odvolací súd, okrem toho, že za obdobných skutkových okolností (aj tam sa tvrdilo že žalobca uplatňujúci primerané finančné zadosťučinenie nemal splatenú ani istinu úveru voči postupcovi) opätovne odmietol argumentáciu žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legitímácie, konštatoval dôvodnosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia, ale nie v sume 300,-eur ako to ustálil Okresný súd Poprad (sumu 300,-eur priznal pritom z pôvodne požadovanej sumy až X.XXX,XX eur) ale len vo výške 100,-eur, čo odôvodnil tým, že práve táto suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu za prežitú nepohodu počas vedenia pôvodného súdneho konania a neistý výsledok tohto sporu a odradí dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov. Odvolací súd zohľadnil aj skutočnosť tvrdenú žalovaným, ktorú žalobkyňa nerozporovala, a to, že doposiaľ nevrátila ani istinu úveru. Aj v inej veci proti tu žalovanému (5CoCsp/78/2021) Krajský súd v Prešove k rovnakej námietke žalovaného o nevrátení ani istiny uviedol, že nepochybne sa jedná o samostatný nárok strany ktorá má aktívnu legitímáciu na podanie žaloby voči terajšiemu žalobcovi, ktorý má právo si uplatniť na

príslušnom orgáne. V súvislosti s predmetom sporu túto námietku považuje odvolací súd za irelevantnú. Obdobne tak bolo vo veci proti inému žalovanému sp.zn.7CoCsp/6/2022.

36. Ani tu žalobca nerozporoval, že doposiaľ istina úveru nebola celá vrátená, lebo konkrétne skutkové tvrdenia žalovaného k tomuto uvedené v jeho vyjadrení k žalobe nepoprel, preto tieto sa v zmysle § 151 ods.1 CSP považujú za nesporné (žalobca bol tu zastúpený advokátom, k tomu viď § 291 ods.3 CSP). K námietke žalovaného, že žalobca sám doposiaľ nesplatil ani len istinu úveru preto súd uvádza, že samotná skutočnosť neuhradenia istiny úveru spotrebiteľom nemôže tu byť dôvodom pre nepriznanie primeraného zadosťučinenia. Súd na ňu ale môže prihliadnuť (a tu aj prihliadol) pri určení výšky zadosťučinenia. Nárok pôvodného veriteľa z pôvodnej zmluvy ostáva nedotknutý. Keďže žalovaný sa nestal veriteľom pohľadávky, ani započítanie nie je možné.

37. Na druhej strane súd pri výške priznaného zadosťučinenia zohľadnil vo vzťahu k jeho sankčnej a odradzujúcej funkcii v neprospech žalovaného aj skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad obdobného konania žalovaného. Už z výpočtu súdnych rozhodnutí v predošlých častiach tohto odôvodnenia týkajúcich sa žalovaného je zrejmé, že žalovaný uplatnil svoj vysoký nárok voči žalobcovi z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávok v situácii, kedy už z množstva súdnych rozhodnutí mohol a musel mať vedomosť, že to neobstojí. Preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadosťučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov. Ak žalovaný napriek tomu, že v množstve súdnych konaní boli vytknuté dané nedostatky zmlúv o postúpení pohľadávok a konštatovaná ich neplatnosť naďalej opätovne „skúšal“ voči spotrebiteľom uplatnenie takto postúpených pohľadávok, potom je plne namieste sankcionovať a odradiť ho od ďalšej takej recidívy prostredníctvom priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi ako spotrebiteľovi vo výške, ktorá nebude len symbolická.

38. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, súd zohľadnil, že žalobca sa tu musel aktívne brániť nedôvodnému nároku žalovaného. Musel vyhľadať advokáta, ktorý ho zastupoval v pôvodnom konaní a súd zohľadnil aj dĺžku stavu neistoty žalobcu. Žalovaný v konaní 2Csp/92/2020 aj potom, čo žalobca uviedol konkrétne súdne rozhodnutia, ktorými bol daný postup vymáhania zo strany žalovaného označený za protiprávny stále trval na svojom nároku, čo síce bolo jeho nesporným právom, avšak zároveň to malo vplyv na dĺžku a predlžovanie stavu neistoty žalobcu, čo je kritérium na ktoré súd tiež pri rozhodovaní o výške zadosťučinenia má prihliadať. Žalovaný obhajobou toho, čo už mnohokrát a dávno bolo právoplatne súdmi posúdené ako neobhájiteľné u žalobcu sám výrazne prispel k predlžovaniu stavu a pocitov neistoty, ktoré sú logicky so súdnym konaním spojené vždy. Na druhej strane, k zdôrazňovaniu významu sankčnej funkcie zadosťučinenia žalobcom s poukazom na sumu, ktorú sa od neho tento snažil vymôcť súd uvádza, že z pohľadu celkovej sankcie pre žalovaného spočívajúcej v tom, „čo ho bude zásah do práv žalobcu stáť“ nemožno opomenúť, že jeho majetková sféra za porušenie spotrebiteľských práv dotknutá je nielen platením samotného finančného zadosťučinenia žalobcovi, ale aj platením žalobcovi prisúdených trov konania (v základnom konaní tieto trovy boli vo výške 635,77 eur a pribudnú k tomu aj trovy tohto konania a súdny poplatok zaň).

39. Súd preto obranu žalovaného v spore s výnimkou tvrdení o neprimeranej výške požadovaného zadosťučinenia nepovažoval za dôvodnú.. Súd legitímne využitie zákonného práva žalobcu proti žalovanému žiadať primerané finančné zadosťučinenie v žiadnom prípade nepovažuje tu za zjavné zneužitie práva, ako to tvrdil žalovaný. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá tu predstavuje v podstate ani nie 10 % žalovaným nedôvodne vymáhaného nároku. Z tohto pohľadu súd vyhodnotil argument žalovaného o tom, že primeraným finančným zadosťučinením sa má kompenzovať nemateriálna ujma, ktorá vznikla, a nie ujma majetková. Nie je totiž vylúčené, aby výška nemateriálnej ujmy, ak jej mantinely nie sú zákonom stanovené, bola obdobná, zhodná, vyššia alebo nižšia ako ujma, ktorá oprávnenej osobe hrozila v majetkovej sfére.

40. Súd v danom prípade zvážil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť práve čo do sumy 200,-eur. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov uplatnených za takých okolností ako v tu súdnej veci nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv zamietnutím nedôvodnej žaloby proti nim, ale je potrebné tento proces zavŕšiť

priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

41. Súd tak za primerané finančné zadostučinenie na odčinenie všetkých útrap a dôsledkov u žalobcu a na druhej strane na efektívne odradenie žalovaného od opakovania takých postupov považuje tu sumu 200,- eur. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobcu vyhovel čo do zaplatenia sumy 200,-eur a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

42. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods.2 CSP).

43. Žalobca v základe nároku bol plne úspešný, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku- Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/20/2017 kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadostučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

44. Súd je toho názoru, že v prípadoch keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods.3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 200,-eur).

45. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods.2 a § 14 ods.4 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.